

LLODRÀ

LLODRÀ (Manacor, Mall. 29, i-6 i Son Llodrà Vell i Nou 37, c-3)

Despuig l'anomena *Son Llodrà*, però no sembla que hàgim de donar importància a aquest *Son* que no creiem confirmat per cap dada històrica.

Rafal Llodra a. 1243 i *algorfes d'en Llodra* a. 1260 (ROSSELLÓ V., *Hist. de Manacor* I, 108, 113); *alq. Lodra* a. 1264 (POVEDA, FRB III, 111); *término de Lodra* a. 1375 (LLITERAS, *Artà* XIV, 448).

No podem descartar ni el català ni l'àrab ni el mossàrab. Però per la banda del català hi ha ben poques perspectives: s'assembla a Llordà, poble de la conca de Tremp, el qual té parentela romànica abundant (*Lord* i *Olor-da*, Princ.; gascó *Lorda* = *Lourdes*, i d'altres); hi hauria una transposició estranya però no inconcebible; perspectives, doncs, escasses. Per la banda del mossàrab, el mateix, i amb més perspectives, però dins una absoluta vaguetat: el desconegut es presta per a tot. Suposant que fos catalanització d'un *Loṭran* mossàrab es podria pensar en un ètimon personal germànic, car un *Leuthbramn* fou nom freqüent ben documentat allí per Förstemann 1044-1045.

En àrab, tractant-se d'un nom d'aquesta forma, les perspectives són moltíssimes, i inconcretables perquè són tantes; per exemple, ens sentiríem animats de bon antuvi per la rel *ʿitr*, 'perfumar', 'exhalar olor', arrel de l'àrab general i que consta com a usual entre la nostra gent: Ramon Martí l'inclou en la forma *ʿitr*, «aromata, redolere»; recordant-nos d'*Els Olores* ens havíem sentit animats, però aquella paraula feia el plural *ʿutūr*, i llavors no trobam manera d'explicar la terminació. Renunciem a continuar, perquè les possibilitats són tantes que fóra en va, mentre la documentació antiga i geogràfica no ens faciliti guies i orientació més concretes.

Per ara més fundat sembla l'indicat germanisme: potser d'un baró visigot establert a Mallorca, com els que hem ajuntat als articles *Estellencs*, *Guiamerà*, *Gotmar*, *Bini-Amira*, *Locosilan*, etc.

LLOMBARDS, es (poble agregat a Santanyí, Mall. 42, e-11)

Realment hi ha bones raons per admetre com a possible, i àdhuc versemblant, que vingui de LUMBARES o LUMBARIOS, com hem suggerit a l'article *Alpara*, car altrament seria ben extraordinària la pronúncia popular *lombàs* sense *-r-*, reconeguda com a normal per Moll (*AORBB* VII, 9) i AMAlcover (*BDLC* IX, 179). D'altra banda, si es tractàs del nom de la gent de Lombardia o Itàlia, seria inexplicable la forma en què aquest nom apareix en el *Repartiment*. Cert que allí *Lomnar*, *Lumnars* deu ser lectura imperfecta per *Lomvar*, *-vars*; en efecte, el fet que hom hagi vacil·lat entre